

deels fordi jeg maa erkende, at provisoriske Love ikke kunne undgaaes.

Fscherning: Det vilde være meget vanskeligt ved denne Leilighed at fremkalde en bestemt Udtalelse fra Thinget om, hvorvidt provisoriske Love kunne og bør anvendes paa den Maade, som det her er skeet. Jeg troer isøvrigt, at det ærede Medlem har fuldkommen Ret, naar han siger, at der her er Anledning til at beklage, at en provisorisk Lov er kommen ud paa en Tid, da Rigsdagen kunde og sandsynligvis burde være vedbleven at fungere, og da derhos den Lov, hvorom der her er Spørgsmaal, i og for sig ikke har noget særdeles vigtigt Formaal. Man kunde endog sige, at der her ligger et Exempel for af de allerfarligste, naar vi tage det principmæssigt, det nemlig, at sende Rigsdagen hjem ganske usornødent og høist ubeleiligt og derpaa regjere ved Hjælp af provisoriske Love. Dette er omtrent en saarlig Anvendelse, som man kan tænke sig, af Retten til at give provisoriske Love, og det Eneste, der her skulde kunne undskyldes dette, er, hvad der igjen skulde afholde fra at give en provisorisk Lov, nemlig, at det i Grunden er Afhjælpelsen af et Bagatelspørgsmaal baade for Staten og Personerne. Jeg troer derfor vel, at det ærede Medlem har havt fuldkommen Ret i at paatale Sagen her; men han vil vanskeligt kunne bringe det til en Udtalelse af Thinget, og det er ogsaa et Spørgsmaal, om der er tilstrækkelig Anledning til at fremkalde en saadan Udtalelse, selv om man kunde finde en Vej, ad hvilken Saadant kunde skee.

Fischer: Jeg troer dog, at det var noget vel stærkt, hvad det ærede Medlem, der nu satte sig, talte om „at regjere ved Hjælp af provisoriske Love“.

Fscherning: Det er i Grunden netop at regjere, og slet ikke Andet. Denne provisoriske Lovs saavel svageste som stærkeste Side er, at den falder ind under det Latterliges Omraade. Der har i dette Tilfælde ikke været anvendt den behørig, Forsigtighed ved at gjøre Brug af Retten til at give provisoriske Love. Hvad var Hensigten med at gaae ind paa den

Sag, her er Spørgsmaal om? Det var jo aabenbart den at spare Udgifter til det lærde Skolevæsen; men dette naaer man slet ikke ved denne provisoriske Lov, thi Lærerne skulde jo have Erstatning for, hvad man her tager fra dem, og naar man siger, at de, der ansættes under den tidligere Lovs Herredømme, ville have opnaaet en Ret, saa kan man jo undgaae dette ved ikke at ansætte, men kun at constituere; altsaa var der ikke mindste Vanskelighed for at regjere uden denne Lov, og man har kun givet Loven for at kunne komme til at regjere, hvor dette ikke behøvedes. Den provisoriske Lov er principmæssig taget en meget stor Feil.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg maa dog tillade mig at bemærke, at, hvis den provisoriske Lov ikke var udkommen, saa vilde Følgen være bleven, at Forhøielsen i Skolepenge var tilfalden Lærerne istedetfor at gaae ind i Skolekassen; man har altsaa havt et bestemt praktisk Resultat for Die, nemlig at tilvejebringe en bedre Balance imellem Skolefondens Indtægter og Udgifter. Dernæst maa jeg ligeoverfor de stærke Ultringer af den ærede sidste Daler fremhæve, at det høie Thing maa huske paa, at Indholdet af den provisoriske Lov Ord til andet er Resultatet af den sidste Afstemning om denne Sag her i Thinget; det forekommer mig, at der maa lægges behørig Vægt herpaa, naar man fra denne lille Lov vil drage Conclussioner om det Farlige i, at Regjeringen falder paa at regjere ved Hjælp af provisoriske Love. Dette synes at være at male Fanden paa Væggen uden nogensomhelst Anledning.

Fscherning: Lør jeg atter tage Ordet, skjøndt jeg har havt det to Gange?

Formanden: Jeg skal give det ærede Medlem Ordet, naar det kun er for en kort Bemærkning.

Fscherning: Jeg har ikke saamegen Frygt for provisoriske Love; men at give en saadan provisorisk Lov er netop at „male Fanden paa Væggen“; men hvad der er Fanden